

MAGTS

2011
CON CRISTO
EN EL CORAZÓN
DEL MUNDO

estol

Associació d'Antics Alumnes
Jesuïtes Sarrià - Sant Ignasi

LA REVISTA DE L'ASSOCIACIÓ D'ANTICS ALUMNES
JESUÏTES SARRIÀ - SANT IGNASI
ANY LXV

núm.
288 DESEMBRE
DE 2011

experiència, equip
humà i mètode, rigor
des del coneixement,
aliances a partir del
networking.

PLANIFICACIÓ DE CAMPANYES

- Dissenyem el millor pla de mitjans amb l'objectiu d'incrementar les seves vendes.
- Optimitzem la inversió dels nostres clients a través de la nostra estratègia i poder de negociació.
- El seguiment de les accions ens permet garantir l'èxit de les campanyes.

INTERNET

- Estratègia global i integral de màrqueting online.
- Campanyes SEO i SEM de posicionament natural i de pagament.
- Campanyes display (Formats convencionals o Rich Media) orientades a: Branding/coertura i Performance/resultats..
- E-Mail màrqueting.
- Mobile màrqueting.
- Desenvolupament d'estratègies integrals de Social Media
- Analítica web i optimització de campanyes.

DISSENY GRÀFIC, PREIMPRESSIÓ I IMPRESSIÓ

- Imatge corporativa.
- Direcció d'art, Coordinació i Producció gràfica.
- Editorial i Publicitat exterior.
- Pàgines web.
- Banners publicitaris.

ANUNCIS OFICIALS

Convocatòries, fusions, expropiacions, edictes, edictes justícia gratuïta, concursos, dissolucions, ampliacions, subhastes, ...

ANUNCIS DE TOT TIPUS

Feina, ofertes de pisos, borsa, motor, reclams, necrològiques, publicitaris, ...

Roldós®
PUBLICIDAD

Pg Sant Joan 160, 08037 Barcelona
tel: 93 301 6650 Fax: 93 318 0681
email: info@roldos.es www.roldos.es

editorial

Abans que tot som cristians

ANTONI ROIGÉ, S.J.

Consiliari de l'Associació d'Antics Alumnes

Hem de ser responsables dels temps i de la societat en què vivim. Ens ha tocat viure, sobretot últimament, uns problemes socials, polítics i econòmics de gran transcendència.

Però no podem desanimar-nos, hem de saber confiar en Déu i a la vegada estar disposats a treballar segons les forces i possibilitats personals per resoldre totes les dificultats que se'ns presentin.

Aquest nou Estol voldria mostrar d'alguna manera aquesta nostra societat humana que ens envolta.

Que la llum de Nadal ens il·lumini i ens reforci per anar endavant: és l'Infant de Betlem que de nou neix en el nostre cor.

Felices festes i un nou Any de pau en tot el món.

Consell de redacció:
Josep M. Jané (p. 1964)
Antoni Roigé, s.i.
i Pere Grau (p. 1954) *noticiari*

Maquetació i disseny:
Mireia Barreras (p. 1987)

Impressió: Grupo Gráfico

Edita:
Associació Antics Alumnes
Jesuites Sarrià - Sant Ignasi
Carrasco i Formiguera, 32
08017 Barcelona
Tel. 93 602 30 00 - ext. 252
Fax. 93 602 30 04
E-mail: antics@stignasi.fje.edu
www.anticssantignasi.com

President:
José Manuel Casasnovas (p. 1970)
Consiliari: Antoni Roigé, s.i.
Secretaria: Carme Olivella

La direcció de l'Estol assumeix el contingut general de la publicació, respecta les opinions dels seus col·laboradors però no se'n fa responsable.

Editorial

JOSÉ MANUEL CASASNOVAS ROLDÓS [P. 1970]
President de l'Associació

Sumari

- 04 **Els joves i l'Evangeli**
Magis 2011
ALEXIS BUENO SJ [P. 1987]
- 06 **Càritas**
JORDI ROGLÁ [P. 1966]
- 08 **La persona de Jesús**
JOSÉ IGNACIO GONZÁLEZ FAUS, S.J.
- 10 **Confederación Europea**
de Antiguos Alumnos
ENRIC REBÉS FÉLIX [P. 1987]
- 11 **Antics**
Noticiari
- 14 **Trobades**
de promocions
- 16 **Volver a jugar en**
el estadio del colegio
IGNACIO RIBAS COLL [P. 1986]
- 18 **LA NOSTRA GRAN FAMÍLIA**
Juan Fàbregas Comá [P. 2005]
- 20 **ANTICS EN EL MÓN**
Família Basté Pla a Bucarest
CARLOS BASTÉ Y MARÍA PLA [P. 1991]
- 22 **JOVES PER ALS ALTRES**
24 hores a Roquetes de Mar
XAVI CASANOVAS COMBALÍ [P. 2001]
- 24 **JOVES PER ALS ALTRES**
Colònies per a minusvàlids
LLUÍS CODORNIU TORGUET [P. 2002]
- 26 **JOVES PER ALS ALTRES**
L'Associació Enxar Txad
GUILLERMO CASASNOVAS [P. 2001]
- 28 **Sant Ignasi**
i les dones a Barcelona
IGNASI VILA, S.J. [P. 1951]
- 32 **Senat**
d'Expresidents
JOSÉ MANUEL CASASNOVAS ROLDÓS [P. 1970]

El títol del llibre del P. Arrupe és *Homes per als altres*, i m'hi he inspirat per titular aquest article. Perquè en el pròleg del mateix llibre, el llavors consiliari de l'Associació i antic alumne P. José Mª Torelló SJ (P.1940, Casp) escriu que «El P. Arrupe ha dedicat moltes energies i paraules als antics alumnes, estimulant el compromís amb la societat, la mútua col·laboració, l'actitud oberta als canvis i als signes dels temps i l'esperit de servei a la humanitat...cap a una societat més justa».

Justament en aquest número d'*Estol* veureu el que han fet uns quants joves/antics alumnes (valgui la paradoxa) durant els mesos de vacances, dedicant les seves energies a persones amb dificultats, en perfecta sintonia amb la conferència que va impartir José Ignacio González Faus SJ el passat 10 de novembre al Col·legi (de la qual trobareu també un resum en aquest número) sobre la figura de Jesús. En aquesta època de crisi que vivim, que probablement durarà un temps i s'endurirà a curt termini, les frases d'Arrupe prenen un sentit d'autèntica realitat: «No només hem de prescindir de la inutilitat i d'allò superflu, sinó aprendre a ser més amb menys», o també, «la nova societat que volem no és una en la qual cada individu posseeixi més coses, sinó una societat en què cada individu aconsegueixi fer més com a persona humana».

Aquests joves ens donen exemple amb les seves actuacions, segons podem comprovar en llegir les seves experiències d'apropament a persones que necessiten el seu afecte i suport. Estan en la línia del que assegura González Faus quan indica que «el camí cap a Déu no passa pel Poder, ni pel Temple, ni pel sacerdoci, ni per la Llei, sinó pels exclosos de la història». Estan en la línia d'apòstols com sant Pau, que ens recorda que «els caps dels apòstols només ens van demanar que ens recordéssim dels pobres» (Gal, 2,10), o sant Jaume: «No va escollir Déu els pobres segons el món per enriquir-los en la fe i fer-los hereus del Regne?» (Jaume 2, 1-7). El mateix Jaume critica també la fe sense obres, que seria “com veure un germà famolenc i passant fred, i limitar-se a dir-li: «abriga't i menja bé», sen dels nostres antics alumnes se ajudar-lo gens”(2,15-16).

Així doncs, els articles dels nostres antics alumnes que podem llegir en aquest número d'*Estol* són veritables obres que, per la seva identificació amb allò expressat per jesuïtes de la talla dels esmentats i formar part de l'ensenyament rebut en el nostre Col·legi, han d'animar-nos a ser generosos amb els nostres recursos (i el temps n'és un) en benefici d'aquells que són més sensibles a aquests temps de dificultats.

Els joves i l'Evangelí

Els comptes Què hem après del MAGIS?

ALEXIS BUENO SJ [P. 1987]

LES XIFRES

- 2.300 Joves de tot el món
- 99 Experiències a tot Espanya i Portugal
- 50 Joves catalans participant en l'experiència (dels quals 16 antics alumnes del Sant Ignasi)
- 17 Experiències organitzades a Catalunya...
- 74 Persones que van organitzar l'experiència dels participants catalans (dels quals 20 jesuïtes; 16 antics alumnes jesuïtes i laics).

Gran muntatge Magis que desembocava en la massiva trobada de les Jornades Mundials de la Joventut a Madrid:

1.500.000 de joves a l'Eucaristia final a Cuatro Vientos. Això, pel que fa les xifres.

MAGIS és l'experiència que la Companyia de Jesús ha proposat per als joves vinculats a l'espiritualitat ignasiana de 18 a 30 anys de tot el món com a preparació per viure les Jornades Mundials de la Joventut (JMJ), convocades pel Papa a Madrid. Després de les edicions a Colònia (2005) i Sidney (2008), Magis 2011 ha acollit 2.500 joves en una trobada inicial de tres dies (5-8 agost) a Loiola, conclosa amb una Eucaristia amb el P. General Adolfo Nicolás. En la següent etapa (9-14 agost), els joves es repartien en 99 experiències per tot Espanya, Portugal, Canàries i Ceuta, vivint en grups de 25 (de diverses nacionalitats) el servei i la recerca de Déu en diferents àmbits (social, ecològic, pelegrinatge...). Finalment, es reunien a Madrid (15-21 agost) per viure juntament amb molts altres joves les JMJ.

En el plànol de les vivències: haver estat testimonis de molts petits miracles i escenes evangèliques: el que acostuma a passar quan els joves es donen del tot, trenquen barreres i viuen l'Evangelí a ple pulmó... Joves colombians i txecs que canten "El meu avi" amb avis uruguaians a la Sagrada Família; una noia maltesa i una kenyan que s'entenen en àrab, uns nois nord-americans que pelegrinen des de Solsona a Manresa, sense equipatge adequat, però amb un increïble ànim i humor... Testimonis forts: els nostres joves han quedat tocats per la radicalitat de la fe d'altres joves de la família ignasiana i d'altres famílies... com els que parlaven a Loiola amb un jove iraquí, amic d'un capellà i molts cristians morts en la darrera bomba posada en una església...

Xifres, vivències... molts fruits i, per tant, molta responsabilitat. Si hi ha do de Déu, hi ha responsabilitat, hi ha missió. El que Déu

dóna, ho dona en bé d'una missió... Una missió enorme en el terreny de l'anunci i consolidació de l'Evangelí entre els joves catalans. Veient els nombres i els resultats, en els darrers anys hi ha hagut molta perplexitat i, potser, desànim. En aquests moments, en canvi, veiem que hi ha moltíssim a fer, però també llums importants: molta gent disposada a donar molt, tant de la seva persona com dels seus talents, i el camí una mica més clar. Almenys Magis ens dona uns quants elements irrenunciables:

● **JESUÏTES I LAICS:** una col·laboració cada cop més estreta, profunda i a tots els nivells de jesuïtes i laics. La disponibilitat de molta gent en una tasca tan gran i complexa ha estat impressionant.

● **AMB PROPOSTES EXPLÍCITES I CONFSSIONALS:** una pastoral explícitament cristiana, sense vergonya ni complexos, que apunta alt. A les experiències MAGIS hi havia Eucaristia diària, diàleg en grup compartint l'experiència de Déu...

● **AMB UNA DIMENSIÓ VOCACIONAL CLARA:** Magis era una invitació a viure la vida com a enviat, convidant el jove a preguntar-se: "què vols fer de la teva vida? estàs disposat a preguntar-li al Senyor què vol de tu?" Hem constatat que, com més clara i exigent és la proposta, més radical també és la resposta del jove.

● **DINS L'ESGLÉSIA:** és la nostra casa, no en tenim d'altra, i no té cap sentit intentar una "Església paral·lela". Estem cridats i convocats a actuar en aquesta Església. En Ella, Crist mateix ens convoca i ens uneix a molts d'altres carismes i espiritualitats.

● **AMB LES FAMÍLIES:** és l'humus primer i primordial de tota transmissió de la fe. Moltes famílies se'ns mostren disposades a una col·laboració "a totes".

Això són alguns flaixos, algunes reflexions... i un gran agraïment... entre d'altres, a l'Associació d'Antics Alumnes: pel seu suport constant i, concretament, per la petita meravella del concert de la coral.

ELS TESTIMONIS

«A Magis he fet un passeig amb Déu. Li deixo la meua vida. Tot parteix de l'amor que sento per Ell perquè Ell m'ha estimat primer.»
Pau Cardoner

«El millor de Magis han estat les persones.»
Neus Sunyer

«Vaig tenir moments de crisi. Passaven moltes coses dins meu. Molts trencaments. He madurat i he crescut.»
Carla Boixeda

«Em queda el desig d'anar a fons i viure des del fons del cor.»
Lucia Mendoza

«Hem de reflexionar sobre el què ens ha passat.»
Mikel Muñoz

«A Magis m'he adonat que Déu no calla.»
Salvador Borrós

«Hi ha gestos a la vida que si no has donat mai ni ets capaç de valorar-los. Se sent estimat el qui estima.»
Andrea Cortés

«A Magis he descobert un nou camí a la meua vida.»
Sandra Farré

«A Magis Déu caminava al meu costat. Magis m'ajudarà en tot.»
Pau Calabrés

«Tot agafa un sentit diferent.»
Betty Besó

«A mi m'ha reconciliat amb l'Església universal.»
Carla Tarnawski

«Em pregunto qui era jo abans de Magis i qui sóc ara.»
Edu Escudero

Càritas

La crisi de les persones que ja eren pobres o estaven en risc d'exclusió durant els anys de bonança econòmica

JORDI ROGLÀ (P. 1966)

Director de Càritas Diocesana de Barcelona

L'època de 12 anys de bonança econòmica (1995-2007) s'ha caracteritzat per la persistència de la taxa de la pobresa en els nivells del 20%, fet que no s'havia donat en les anteriors èpoques de bonança de les últimes dècades.

Càritas alerta des de fa anys dels efectes de la crisi en les persones ateses, perquè no pot callar davant del patiment que l'actual situació de manca de treball, de pèrdua de l'habitatge, o de manca d'ingressos genera en les persones afectades. En els tres darrers anys, Càritas ha anat percebent un canvi – a pitjor en l'evolució de l'estat físic i emocional de moltes persones ateses. La incertesa ha donat pas a l'angoixa i a la desesperança en no veure sortida a la situació, i en els punts d'acollida de Càritas i en les parròquies, professionals i voluntaris constaten que la situació actual de manca de perspectives laborals està afectant la salut física i psíquica de les persones i, sovint, acaba deteriorant les relacions familiars.

Les dades de l'acció social de Càritas en les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa mostren que, en un període de cinc anys, hem

passat de 22.000 a més de 60.000 persones ateses en l'any 2011, el 35% de les quals són menors. I més de 5.000 persones ateses per Càritas viuen de rellogats en una habitació per la qual paguen 150 o 200 € mensuals. Rellogar-se no és una alternativa volguda, sinó forçada per les circumstàncies de manca d'ingressos per fer front al lloguer d'un pis per a la pròpia família. Imaginem què suposa viure en una habitació?, haver de demanar permís o fer torns per utilitzar serveis com el bany, la cuina, la sala d'estar? Patir per si els altres llogaters es queixaran del plors del nadó o de l'enrenou dels nens? Perquè hi ha entre les famílies ateses per Càritas un percentatge que supera el 12% de dones soles amb fills, sovint immigrades, que no tenen cap suport del pare biològic del seu fill i viuen de rellogades.

L'atur, principal causa de risc de pobresa

Quina és la causa principal d'aquesta manca d'ingressos en la majoria de famílies i persones que Càritas atén? Sens dubte, l'atur. Perquè si les taxes d'atur a Espanya són altíssimes (22% entre la població adulta i 40% d'atur juvenil), entre les persones que s'adrecen a Càritas de Barcelona encara ho són més: el 72% de les persones en edat laboral que vénen a Càritas estan sense feina.

Per això a Càritas estem dient, des fa temps, que les persones no ens demanen subsidis, sinó feina. Però no són dades que afectin només les persones ateses per Càritas. A Catalunya, de les més de

700.000 persones sense feina, prop de la meitat no cobren subsidi. La nostra societat, la de les dues velocitats, s'hauria de preguntar: com poden sobreviure? Dèiem i seguim dient, a Càritas, que en els anys de bonança el nostre sistema econòmic ha estat incapaç d'equilibrar les desigualtats entre els sectors socials. L'Estat espanyol és a la cua d'Europa en pressió fiscal sobre el PIB (32%), molt per sota de països com Bèlgica (44,1%), França (43,1%), Àustria (42,7%) o Alemanya (39,1%). La mitjana de la UE se situa en 39,7%. I alguna cosa tindrà a veure això amb l'actual situació de manca de recursos necessaris per mantenir les prestacions i serveis bàsics a la població.

A Càritas considerem que és urgent la reforma d'un sistema, allunyat de valors ètics, que afavoreix el màxim lucre d'uns pocs mentre va deixant a les vores del camí les persones que no poden seguir el ritme frenètic d'una societat cada vegada més competitiva i deshumanitzada.

Algunes respostes des de Càritas

En aquest moment a Càritas, però també a les parròquies –Càritas és l'Església– i a moltes altres entitats d'ajuda, tractem de reforçar l'escolta i l'acompanyament a les persones, a més d'oferir –en la mesura de les nostres possibilitats– ajudes econòmiques puntuals per atendre les necessitats més bàsiques. Però alhora que assistim les persones que no poden cobrir les seves necessitats més bàsiques intentem ajudar aquells que poden estar en risc d'exclusió.

Des del mes de setembre d'aquest any hem posat en funcionament el Servei de Mediació en l'Habitatge (SMH), una acció preventiva que té l'objectiu d'evitar el major nombre possible de desnonaments, seguint la fórmula promoguda per algunes administracions públiques europees que consisteix a establir la mediació obligatòria abans de tramitar una execució hipotecària. Aquest nou servei se suma a altres mesures de Càritas (pisos compartits per a persones sense llar, cases d'acollida per a

dones soles amb fills a càrrec, habitatges tutelats per a gent gran; formació i acompanyament per a la recerca de feina d'adults i joves...). Tractem així de donar resposta a les situacions més greus de risc d'exclusió social i residencial (actualment facilitem una llar –més que un sostre!– a

prop de 800 persones, en haver augmentat en un 60% el nombre d'habitatges en els 5 últims anys).

Però qui són els que més pateixen aquesta crisi? Cap dubte: els infants! I treballem, juntament a d'altres entitats, en la Prevenció de la Pobresa Infantil, amb projectes de suport i formació fora de l'horari escolar; amb ajudes per a la nutrició dels infants; amb atenció, acompanyament i formació a les mares amb fills de 0 a 3 anys sense suport familiar. Perquè estem convençuts que la prevenció de la pobresa en els infants i en les seves famílies és essencial per construir una societat millor.

Aquestes i d'altres accions, com a molt, contribueixen a alleugerir el problema, però sabem que no són la solució. Perquè no podem oblidar la responsabilitat de l'Estat del Benestar de fer polítiques per evitar que les persones caiguin en la pobresa. I si ja hi han caigut, per aconseguir que se'n sortin. Però, com a societat, i com a cristians, tenim també la responsabilitat i el deure moral de no mirar cap a una altra banda mentre hi ha tantes persones que necessiten ajuda.

I per qué ho fem?

Perquè estimem les persones pobres i en especial els tres col·lectius que més pateixen la crisi i que ja eren els preferits de Jesús: les viudes, els forasters i els infants. Com diu el Petit Príncep, solament amb el cor es veu bé, ja que l'essencial és invisible als ulls.

La persona de Jesús

JOSÉ IGNACIO GONZÁLEZ FAUS, SJ

Doctor en teología y licenciado en filosofía. Ex-capellán de inmigrantes españoles en Tubinga y responsable académico de Cristianisme i Justícia

En el cristianismo una profesión de fe en la divinidad de Jesús que no vaya acompañada del seguimiento de Jesús, puede convertirse en lo que la carta de Santiago califica como “la ortodoxia de los demonios”. La llamada principal de Jesús no fue a que creyeran en Él como Hijo de Dios, sino a que le siguieran, como muestran claramente los evangelios sinópticos. Visto el destino de Jesús (su crucifixión y su pascua) se comprende que ese seguimiento está fundado en la fe en Jesús como “el Cristo de Dios” o el Hijo o la Palabra definitiva de Dios (eso pretende mostrar el cuarto evangelio que por algo es el último).

Pero esa fe en la divinidad de Jesús no podía reducirse a un mero problema especulativo sobre cómo Dios puede ser hombre. Tal pregunta no es ilegítima dado cómo es nuestra razón humana. Pero no puede convertirse en la más importante ni, mucho menos, la única pregunta de la reflexión teológica. Y sin embargo, eso fue ocurriendo poco a poco en la teología latina occidental. El segui-

miento de Jesús no se perdió pero quedó fuera de la teología dedicado a unos pocos “místicos” o “espirituales” relativamente marginados en la iglesia de sus épocas porque las demandas del seguimiento de Jesús resultaban muy incómodas para una iglesia rica y mundanizada. Francisco de Asís e Ignacio de Loyola pueden ser ejemplos de esos faros que mantienen encendida la luz de la llamada de Jesús. Pero ambos quedan aparentemente fuera de la tarea teológica oficial. La reforma de Lutero proclamará que conocer a Jesús no es poseer una respuesta correcta sobre su constitución metafísica sino que “conocer a Jesús es conocer su beneficios”. Y en nuestro siglo la teología de la liberación se cansará de repetir que “conocer a Jesús es seguirle”.

Pero entre medio vuelve a haber otra época de oscurecimiento de la figura humana de Jesús, provocada por la investigación histórico-crítica sobre los evangelios. Aunque hoy, más de 200 años después de su nacimiento, podamos decir que esa investigación ha resultado beneficiosa para el cristianismo y en ella cabe atisbar eso que a veces decimos, que “Dios escribe derecho con renglones torcidos”, tampoco cabe negar que en sus comienzos esa investigación está movida por un presupuesto implícito y nunca confesado que es la negación de la fe en Jesucristo; ni que, muchos cristianos de la época, tan ajenos a lo que era la ciencia histórica naciente entonces, sintieran que se hundían en arenas movedizas si se acercaban a esa crítica histórica. Ello llevó a un repliegue en lo que se llamó “el Cristo de la fe” dejando en la sombra la figura humana de Jesús de Nazaret a quien correspondía ese título. Por si fuera poco,

los primeros que con una fe valiente se acercaron a esos campos “minados” fueron desautorizados por las autoridades eclesásticas volviendo las cosas aún más difíciles.

Sin entrar en todos los detalles de esa historia, quisiera señalar que condujo a dos callejones aparentemente sin salida: por el lado de la investigación histórica la aparición de casi tantos “jesuses” científicos como investigadores: resultó que cada uno proyectaba en Jesús su propio modo de ser. Y así fuimos teniendo un Jesús socialista, o anarquista, o un gran poeta de lo humano... o hasta un Jesús “ario”. Todo en nombre de la ciencia que siempre avanza palpando en las tinieblas. Pero por el lado creyente, el Cristo de la fe, falto del rostro de Jesús, fue cobrando contenidos que podían ser más los de la filosofía de Heidegger que los del Nuevo Testamento. De Heidegger sabemos hoy que fue un defensor del nazismo y éste (hasta para la más pequeña experiencia jesuánica) resulta de los sistemas más contrarios a Jesús que cabe imaginar. Ello llevó a comprender que necesitamos otra vez recuperar al Jesús de la historia y su llamada al seguimiento.

Nosotros somos hijos de todo este proceso. Para mí uno de los grandes frutos del Vaticano II no fue la reforma querida de la Iglesia (que desgraciadamente está todavía por estrenar), sino que permitió a muchos cristianos un descubrimiento de Jesús que les ha sostenido en toda su posterior y difícil peripecia creyente.

Muy rápidamente señalo algunos rasgos históricamente garantizados que trazan el perfil de ese Jesús que llamaba a seguirle: dos palabras de autenticidad innegable (Abbá y Reinado de Dios), dos rasgos de su actividad igualmente garantizados (curaciones y comidas con los excluidos), dos actitudes suyas que molestaron mucho (exigir a los de dentro y comprender a los de fuera...), dos destinatarios privilegiados de su mensaje (pobres y enfermos), dos palabras que, a partir de Él, han cambiado el significado que tenían en su época (fariseo y samaritano) y las dos cosas que más se decían de Él (entrañas conmovidas y libertad -o autoridad en otra traducción posible-). Estos seis rasgos parecen innegables más allá de la autenti-

cidad concreta de las escenas que los cuentan. Y un perfil parecido trazan estas cuatro citas de uno de los mejores libros últimos de cristología.

- A “La gran revolución religiosa llevada a cabo por Jesús es haber abierto a los hombres otra vía de acceso a Dios diversa de lo sagrado: la vía profana de la relación al prójimo; la relación ética vivida como servicio al otro y llevada hasta el sacrificio de sí. Jesús se convirtió en salvador universal por haber abierto esta vía accesible a todos”.
- B “El camino que lleva a Dios ya no es el que va de la tierra al cielo pasado por el templo: es el camino que Jesús ha tomado para ir a los vencidos de la historia”.
- C “Jesús manifiesta que ocupa el lugar de Dios tomando el puesto de las antiguas mediaciones religiosas, pero ejerciendo su función de una manera muy diversa: éstas unían a los hombres con Dios por lazos de servidumbre, pues ellas mismas no eran más que sirvientas. Jesús actúa en liberador, con la libertad de quien dispone de una autoridad soberana”.
- D “no es que la enseñanza de Jesús fuera nueva en el plano conceptual, sino que ponía del revés las relaciones entre Dios y los hombres tal como habían sido dirigidas por la tradición religiosa”. (De J. Moingt, El hombre que venía de Dios).

Esta recuperación de la figura humana de Jesús nos permite recuperar también la identidad de Dios. El gran peligro de la cristología antigua es que impedía que Jesús revelara a Dios. Su modo de argüir era siempre: “Dios es así. Es así que Jesús era Dios. Luego Jesús tenía que ser así”. Este modo heterodoxo de argumentar hace comprensible las reacciones desatadas por autoridades eclesásticas contra algunos libros recientes y válidos sobre Jesús. En vez de esa forma de proceder deberíamos regirnos por esta otra: “Jesús era así. Es así que Jesús era el Hijo de Dios. Luego Dios (para sorpresa nuestra muchas veces) es así”...

Pero entonces puede suceder que Jesús (y el Dios de Jesús) nos den miedo. No porque sean duros ni crueles sino simplemente porque nos desinstalan.

Confederación Europea de Antiguos Alumnos de Jesuitas

El fin de semana romano de los antiguos alumnos europeos

ENRIC REBÉS FÉLIX (P. 1987)
Secretario de la Asociación

El pasado 22 y 23 de octubre celebramos en Roma la asamblea de la Confederación Europea de Antiguos Alumnos de Jesuitas. La reunión estuvo precedida por el Congreso Europeo de Antiguos Alumnos., celebrado en marzo en Budapest, que contó con una numerosa presencia española, incluida la de Sant Ignasi-Sarrià.

En Roma tuvimos ocasión de conocer al Padre General, Adolfo Nicolás, que nos recibió en la Curia con una charla cercana e intimista. Nos recordó la importancia de ser compasivos y de hacer un viaje a nuestro interior para transformarnos como personas, como hizo San Ignacio. Subrayó que precisamente esa es la finalidad de la educación de los jesuitas, que en última instancia persigue la transformación de la sociedad a través de la conversión personal. Además de este encuentro, en la asamblea se trataron, lo largo del fin de semana, diversos temas que afectan a los AA.AA., entre otros:

- La creación de un “localizador-web” de antiguos alumnos europeos, una iniciativa suiza en la que podéis registraros (<http://www.stellaner-schweiz.ch/kartensuche.html>).
- La organización de una reunión destinada a antiguos alumnos médicos que se celebrará en París en julio de 2012 (informaremos de la temática y los detalles para que podáis asistir).

- La participación de los antiguos alumnos en el proyecto de la Comisión Europea “2013: Año de la Ciudadanía Europea” (se nos pedirá nuestra opinión a través de un cuestionario, si bien queda concretar cómo se va a canalizar).
- El seguimiento del cumplimiento de las resoluciones aprobadas en el último Congreso Mundial de antiguos alumnos (Bujumbura, 2009). En concreto, nos informaron sobre el estado del proyecto de construcción de una escuela de administración pública y negocios en Burundi; y sobre la participación de los antiguos alumnos en el proceso de reconciliación en la región africana de los Grandes Lagos.

También se trataron diversos temas que incumben a los antiguos alumnos jóvenes, como la organización de un torneo de fútbol, con un equipo por cada país europeo, en junio de 2012; y la participación en la Jornada Mundial de la Juventud (la última fue el pasado agosto Madrid) y en el Congreso Mundial de antiguos alumnos, ambos previstos en verano de 2013.

Por último, informaros de la asamblea en la que nos reunimos las asociaciones de antiguos alumnos de toda España y en la que se eligió la nueva junta para los próximos cuatro años, en la que sigue representado Sant Ignasi-Sarrià. La reunión contó con una asistencia numerosísima, la organización fue inmejorable y el ambiente de amistad y optimismo del que disfrutamos nos impulsa a seguir avanzando en el proyecto de los antiguos alumnos.

antics

noticiari

matrimonis

José Guerra Manresa Mercedes Fontsaré Roura	2001
Marta Vilanova Porqueres Sergi Nogueras Abelló	1994 1994
Ferran Bonet Martín Aurembiaix Morante Mayor	1997
Toni Mestres Claver Leticia Martínez Moya	2003

naixements

Primer fill

Javier Oscar Serra Pifarré Gloria Montobbio Costa	1985
Clara I Núria Joan Ramón Corominas Tomás Montserrat Quiroga Aguado	1987

Elena I Andrea Marcos Ferrán Clarasó Patricia Espaliat Planas	1994
Alejandro Amalia Lago González Carlos Valls Casanovas	1995

Segon fill

Irene Ramón González García Regina Selva Santoyo	1992
Pau Alberto Zozaya Irujo Mónica Casas Nebot	1995
Carolina Judit Giné Sala Jordi Antón López	1995

Tercer fill

Marta Xavier Garí de Barbarà Imma Cano Cantón	1992
Inés Josep M. Marcos Pujol Marta Alsius Agustí	1993
Juan Manuel Vidal-Quadras Fabra Mar Ferreres Gutierrez de San Miguel	1995 1996

defuncions antics

1936 Ramón Planas Buera
1939 Javier Coll Compte
1945 Francisco Rivière Ribas
1948 Francisco Mullerat Escalé
1951 Pere Manen Prat
1953 Pere Canals Tolosa
1954 Francisco Marco Puyuelo
1956 Luis Vilalta Cortiella
1961 Joan Miquel Blavia Carré Enric Vives Valls
1962 Joaquín Mª Vernis Domenech
1967 Francisco de Paula Castelló de Moxó
1982 Jordi Blasi Elias
2000 Carlos Benito Pericas

antics

Defuncions Familiars

Francisco Rivière Ribas, germà de José Luis Rivière Ribas	1946
Carlos Rivière Ribas i pare de Paco Rivière Tell	1948
Esteban Rivière Tell	1977
Aurora de Los Reyes Prous, esposa de Pedro Brotons Gómez	1982
i mare de Pedro Brotons de Los Reyes	1980
Javier Coll Compte, germà de Alberto Coll Compte	1948
Catalina Grifols i Coberó, mare de José Antonio Ferrer Grifols	1952
Sebastià Ferrer Grifols	1959
Mª Lluïsa Santamaria Roca, mare de Luis Alegre Santamaria	1952
Enriqueta Cullell Pérez, mare de Antonio Carlos de la Fuente Cullell	1958
Vicente de la Fuente Cullell	1960
Pedro de la Fuente Cullell	1962
Pilar Sopranis Gutierrez de Salamanca, mare de Pedro Manuel de Ros Sopranis	1960
Juan Ramón de Ros Sopranis	1963
Ignacio de Ros Sopranis	1966
Francisco M. de Ros Sopranis	1970
Francisco Marco Puyuelo, germà de Jose Luís Marco Puyuelo	1961
Ramón Planas Buera, pare de Josep Planas Giralt	1963
Francesc Planas Giralt	1965

Maria Cardona Compañó, mare de Joan Maria Marco Cardona	1964
Fernando Marco Cardona	1969
Mercedes Recolons Oller, mare de José Vilá Recolons	1968
Alfonso Vilá Recolons	1974
Guillermo de Azcoitia y de Otamendi, pare de Sergio Azcoitia Riera	1970
Enrique Azcoitia Riera	1972
Guillermo Azcoitia Riera	1986
Núria Oliva Iglesias, mare de Lluís M. Vila Oliva	1972
Xavier Vila Oliva	1979
Rosa Mª Raventós Artés, mare de Julian Lamuela Raventós	1976
Albert Puig García, pare de Angel Puig Melendres	1976
Francisco Mullerat Escalé, pare de Joan Marcel·li Mullerat Campanera	1976
Francesc Mullerat Campanera	1979
Jordi Mullerat Campanera	1980
Anna Mullerat Campanera	1984
María Asunción Serra Roqué, mare de Sebastián Pascual Serra	1977
Antoni Sorni Marrugat, pare de Mª Dolores Sorni Hubrecht	1981
Antonio Sorni Hubrecht	1983
Alejandra Sorni Hubrecht	1986

Fernando Toda García, pare de Santiago Toda Eraso	1982
Xavier M. Toda Eraso	1983
Luis Toda Eraso	1987
Jaume Serrat Vila, pare de Miguel Serrat Ponsa	1984
Jaume Serrat Ponsa	1985
Cristina Serrat Ponsa	1986
Albert Serrat Ponsa	1993
María Luisa Llopis, mare de Elisabeth Vñuales Llopis	1985
Jesús Farga Muntó, pare de Lluís Farga Bertrán	1986
Eduardo Farga Bertrán	1987
Jesús María Pereda Ruíz de Temiño, pare de Jorge Pereda Soler-Cabot	1986
Jesús María Pereda Soler-Cabot	1986
Mónica Pereda Soler-Cabot	1989
Luis Vilalta Cortiella, pare de Luis Vilalta Juvanteny	1991
Jordi Blasi Elias, germà de Lluís Blasi Elias	1993
Carlos Benito Pericas, germà de Laia Benito Pericas	1997
José Benito Pericas	2005
María Del Carmen Álvaro Gómez, mare de Carme Grimalt Álvaro	2005
Joan Grimalt Álvaro	2007
Teresa Grimalt Álvaro	2009

notícies breus

Jordi Marti Galbis (promoción del 1979)
El passat 1 de juliol vaig ser nomenat Regidor de l'Ajuntament de Barcelona per la Federació de Convergència i Unió. Des del 14 de juliol soc el Regidor de Presidència i Territori, així com el Regidor del Districte de Sants-Montjuic.

Juan Angel Calzado de Castro (promoción del 1955)
Se li ha estat otorgat el "Collar de la Orden Olímpica"

ACTES DELS ESPONSORS

L'exposició «Publicitat a Catalunya 1857-1957. Roldós i els pioners» repassa l'origen i el desenvolupament de la publicitat moderna a Catalunya i el paper rellevant de pioners com Rafael Roldós, que van convertir una activitat rudimentària en una professió tècnica de primer nivell i alhora van contribuir al fet que Barcelona es convertís en el motor de l'activitat publicitària a Espanya. La mostra es pot visitar del 7 d'octubre del 2011 al 29 de gener del 2012, a la Sala 1 del Palau Robert.

L'exposició l'organitzen la Generalitat de Catalunya i la Facultat de Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona i de l'empresa HP. El secretari general de la Presidència i portaveu del Govern, Francesc Homs, va presidir l'acte inaugural el 6 d'octubre, a les 19 h.

Trobades de promoció

PROMOCIÓ 1956

JOSÉ-LUIS AYXELÀ
Delegat

Enguany, després de 4 anys, hem gaudit novament de la visita del nostre company Santi Suñer Puig sj., procedent de la seva missió a Bolívia.

Ens suggerí uns quants noms per configurar la trobada. Alguns varen fallar, però els que hi fórem quedàrem força encoratjats i contents.

El programa ofert per la família Ayxelà fou diürn -amb opció a bany, ja que el dia acompanyava. Cadascú portà el seu àpat i l'organització va sortir prou bé.

El nostre consiliari, P.Roigé, invità el company Santi a parlar-nos de la situació actual a Bolívia, i varem mantenir una pregona i agradable tertúlia després de l'àpat a l'aire lliure, amb una vista panoràmica excepcional de la serra de Collserola.

Teníem prevista l'Eucaristia a mitja tarda, concelebrada pels dos capellans i es feren uns breus records pels companys que darrerament ens han deixat, així com per tots els presents i absents. En la pregària dels fidels es van tenir presents també altres persones que tingueren a veure amb el nostre pas pel col·legi i tota la resta d'antics alumnes.

Ja eren dos quarts de vuit del vespre quan va començar la desfilada, després d'un jorn de germanor pregonament encisador.

Xavier Trias es el cuarto por la derecha de la primera fila (sentados), y el segundo por la derecha de la fila de atrás (de pie) del equipo de fútbol.

Un encuentro y una cena de promoción muy especiales

El pasado día 20 de octubre, los delegados convocamos a todos los compañeros de la Promoción 1963 a una cena; la última se había celebrado un año y medio antes, en abril de 2010. La de este año tenía además un especial doble significado. Por una parte, la mayoría de nosotros hemos cumplido 65 años y algunos empiezan a jubilarse de su actividad laboral, y por otro lado había que celebrar que uno de los nuestros, Xavier Trias i Vidal de Llobatera, es alcalde de nuestra ciudad de Barcelona desde hace unos meses, tras una brillante carrera política.

Nos encontramos en el Real Club Náutico de Barcelona en una cena perfectamente organizada por Juan-José Espinós, con el soporte fotográfico de Luis Lorenzo. La reunión fue un éxito por la gran participación, 62 compañeros, todos muy vitales y en forma. Otro número importante se excusaron por enfermedad o por estar ausentes de Barcelona.

PROMOCIÓ 1963

FERNANDO-ALFONSO MORAGA LLOP
Delegat

Al acabar la cena se entregó a Xavier Trias un juego de dos fotografías sobre soporte rígido: una correspondiente a su clase y otra de un equipo de fútbol, de finales de los años 1950. El Padre Antoni Roigé, consiliario de la Asociación de Antiguos Alumnos, también le obsequió con un llavero con el escudo del colegio, y glosó en un breve parlamento el sentido de la amistad forjada en la época escolar.

Nos despedimos con la convocatoria de una próxima reunión para 2012, que será un encuentro preparatorio de las bodas de oro de la salida del colegio, que celebraremos en el año 2013.

Gracias al Colegio, a la Asociación y a todos.

LA COMISIÓN DE DELEGADOS

JORGE ALCOVER GARCÍA-TORNEL, IGNASI BAQUER MIRÓ,
JUAN JOSÉ ESPINÓS SOLÍS, EMILIO GUTIÉRREZ FERNÁNDEZ
DE LIENCRES, FERNANDO-ALFONSO MORAGA LLOP.

Volver a jugar en el estadio del colegio

IGNACIO RIBAS COLL (P. 1986)

Partido de fútbol entre las promociones 1985 y 1986

El pasado viernes 1 de julio tuvo lugar, en el «nuevo estadio del colegio» un gran e histórico evento futbolístico de «viejas glorias». La promoción 84-85 retó a la promoción 85-86 a uno de sus clásicos: A un «revival» de los partidos que, durante mucho años, tuvieron lugar en los antiguos campos del colegio, mientras entrenábamos.

Desde el mismo momento en que se propuso este “duelo” todos nos íbamos dando cuenta de las ganas que teníamos de participar en este partido, de la ilusión de volver a jugar en el Estadio (hace ya tiempo sin pinar, sin gradas y, sobre todo, sin esa tierra sequita, dispuesta a dejarnos huella por lo duro que era rascarse por ella ...), de volver a jugar con tu equipo de toda la vida (algunos, bastantes, lo hemos seguido haciendo hasta no hace mucho), de recordar aquellos disputados partidos de entrenamiento entre promociones, etc...

A este partido no faltaron ex alumnos que ahora viven lejos de Barcelona (algunos en Mallorca, otro en Suecia) y que, para la ocasión, no dudaron el hacer un gran esfuerzo para poder estar y participar junto a nosotros.

Ni el Sr. Ferrer ni el Sr. Nemesio pudieron vernos pero, os aseguro, estuvieron muy presentes durante el partido (echamos de menos esos pesados y descosidos balones con la cámara interior hinchada como un globo y a punto de reventar !!).

Lo de menos fue el resultado.... (hubo empate en todo: El partido acabó con un vibrante empate a dos y luego, en los penaltis nadie falló el suyo¡!!). Desde un principio se vio que todos habíamos venido a ganar ya que, durante las semanas previas al choque y, durante el mismo, hubo guerra psicológica en más de una ocasión pero que no se tradujo en victoria para ninguna promoción. Para el desempate ya nos hemos vuelto a retar: El próximo año veremos qué promoción se mantiene en mejor forma...

Pero lo realmente importante fue el esfuerzo y la ilusión de todos para que este re-encuentro tuviera el éxito que finalmente tuvo.

Después de tal esfuerzo, dos partes de 20 minutos cada una y otras dos de 15 más, todos nos hacíamos la misma pregunta: ¿Cómo podemos mantenernos tan bien físicamente después de tanto tiempo...? No hubo respuesta... aunque algunos nos acordamos de los profesores de Gimnasia como artífices de tanto poder físico...: Sr. Octavio, Sr. Teixidó, Sr. Soto...

El mejor y el más merecido premio nos reunimos alrededor de una mesa en una

cena en el R.C. de Polo en la que seguimos comentando y recordando anécdotas y vivencias, colegiales y deportivas del pasado a la vez que nos íbamos poniendo al día de la vida de cada uno de nosotros. Había gente que no se veía casi desde la salida del colegio, y de esto hace ya 26 y 25 años respectivamente.

Lo dicho, el Colegio nos volvió a unir a todos, como lo hizo durante muchos años, alrededor de un campo de fútbol.

Es lo que muchos comentábamos: la amistad del colegio es especial, única, diferente y auténtica a las demás. Y este pasado 1 de julio es un ejemplo de ello.

LA NOSTRA GRAN FAMÍLIA

Juan Fábregas Gomá

PROMOCIÓ 2005
Cofundador de Need Ü

Juan Fábregas Gomá tiene veinticuatro años, licenciado en derecho en ESADE, recientemente ha acabado un posgrado en Cooperación Internacional y actualmente está estudiando periodismo. Junto con 15 amigos (entre ellos Joan Camprubí, María Bassas y Cristina Guerra, también antiguos alumnos del colegio) han creado Need Ü. En esta entrevista nos explica en qué consiste.

En un momento como el actual en el que a menudo se reprocha a los jóvenes haber dejado olvidados ciertos valores básicos para la sociedad, ejemplos como Need Ü casi nos obligan a tener esperanza.

“Sé el cambio que quieres ver en el mundo”, ése es uno de los lemas que mueve a Need Ü. Son jóvenes y ya han entendido que el mundo es de todos; será por tanto lo que nosotros queramos hacer de él. Need Ü nos necesita a todos así que si tú también quieres que tu cambio cuente, si tú también apuestas por construir, ponte en contacto con ellos...nuca se sabe...puede ser un pequeño principio de algo grande.

www.need-u.org.

¿Qué es Need Ü y cómo surgió?

Es una organización sin ánimo de lucro, formada por 15 amigos. Nació a raíz de hacer semanalmente catequesis post confirmación en la parroquia de La Paz, en Barcelona. Más de una vez habíamos organizado eventos benéficos y destinábamos el dinero a alguna Fundación u ONG que conociéramos. Tras hacerlo a lo largo de tres años decidimos crear una plataforma más consistente, esto fue en diciembre de 2009.

¿Qué actividades desarrolláis desde Need Ü?

Nos sustentamos sobre 3 pilares. Uno es el de las conferencias, en las que invitamos a personajes que nos puedan parecer interesante ya sea por su experiencia vital, conocimientos o los valores que transmite. Hemos tenido el honor de contar con personas de la talla de Carlos Losada, (ex director de ESADE y antiguo alumno), Víctor Küppers (El efecto actitud), Carlos Andreu (Del ataúd a la cometa) o Mossén Joan Costa. Estas conferencias son siempre gratuitas y abiertas a todo el público que quiera asistir.

El segundo pilar son los eventos benéficos; organizamos diferentes actividades a lo largo del curso para recaudar fondos como por ejemplo: campeonato de volley playa, Show de talentos Pro Haití, “Arrossada Solidària”, Bingo navideño, preestreno de una película o la venta de rosas solidarias en Sant Jordi.

Por último, tratamos de dar a conocer iniciativas de voluntariado en Barcelona. Empezamos

yendo cada fin de semana a la parroquia de Montalegre para repartir comida a familias sin recursos del Raval y animábamos a que otros viniesen con nosotros pero desgraciadamente ya no es posible hacer ese voluntariado tal como lo hacíamos. Actualmente, organizamos actividades puntuales y difundimos iniciativas de voluntariado de otras organizaciones.

¿Dónde van los fondos que recaudáis?

Últimamente estamos destinando todo lo que recaudamos a República Dominicana-Haití. Tras el terremoto contactamos con una ONG de ahí, Instituto Dominicano de Desarrollo Integral (IDDI), y enviamos 10.000 euros para financiar un proyecto de filtros para potabilizar el agua de cuatro poblados afectados. El verano pasado fui a ver el proyecto y me impactó muchísimo ver el resultado de nuestra ayuda. Desde entonces hemos seguido enviando los fondos a esta ONG para colaborar en otro proyecto que pretende rehabilitar el hospital “Amor al Próximo”, en la República Dominicana.

¿Qué otros proyectos estáis desarrollando?

Hemos creado el proyecto “Children Need Ü” en Perú. Se trata del apadrinamiento de niños que acuden a “La Ciudad de los Niños”, una casa-cuna que nació con el objetivo de mejorar la atención integral de los/as niños/as de 0 a 5 años de edad de las familias que residen en Imperial, uno de los distritos de Cañete, en Lima; una zona muy castigada por la pobreza. ¡Poco a poco vamos aumentando el número de padrinos!

¿Qué os gustaría que fuera Need Ü en unos años?

Nos gustaría tener nuestros propios proyectos aquí en Barcelona, tener un casal desde el que poder llegar y ayudar a los más necesitados.

¿Qué planes tenéis para este nuevo curso?

Sobre todo seguir montando eventos que concentren al mayor número de gente posible para recaudar fondos y poder colaborar en proyectos varios, tanto aquí como en el extranjero.

¿Cómo decidís a qué proyecto destináis los fondos recaudados?

Estamos abiertos a todos los colectivos necesitados. Cuando montamos un evento, nos reunimos previamente y analizamos los diferentes proyectos con los que simpatizamos. Votamos el que nos parece que precisa más nuestra ayuda o sino fraccionamos las donaciones.

¿Cómo dais a conocer los eventos que montáis?

Hoy en día la mejor herramienta para contactar con la gente joven es a través de Facebook y así lo hacemos.

¿Por qué gente joven?

Nosotros lo somos. Nos es más fácil llegar a ellos. Queremos concienciar a otros veinteañeros de que podemos hacer algo, motivarlos, mostrarles otras realidades y que comprueben que ayudando te ayudas y que con su aportación pueden cambiar las cosas. La verdad es que la gente responde bastante bien.

ANTICS EN EL MÓN

Família Basté Pla a Bucarest

CARLOS BASTÉ Y MARÍA PLA [P. 1991]

Carlos Basté y María Pla

La nuestra empieza a ser ya una historia con muchos actos, así que me permitirá el lector que obvie algunos, quizás los menos interesantes, para que sea algo más amena.

Escena 1. Pasillos del Colegio San Ignacio (Barcelona). María y yo nos conocimos en 1º de BUP, ella iba a la A y yo a la C, sin embargo, no nos caímos bien, es más, nos caímos mal. Estudiar en diferentes clases debería mitigar las pasiones, por eso de la distancia, pero en nuestro caso no ocurrió así de modo que aquel fue un período en el que sólo nos vimos la espalda, ella con su gente y yo con mi grupo de amigos, que todavía es el de hoy, aunque ahora lo compartimos.

No recuerdo si en 2º nos dirigimos alguna vez la palabra pero en 3º nos tocó compartir clase. Por entonces, el rechazo había dado paso a una cierta curiosidad y, poco a poco, fuimos compartiendo algunas conversaciones. El curso fue avanzando, ella conoció a mis amigos y participó en alguna de nuestras primeras salidas –excesivamente inocentes, pues las discotecas nos parecían lugares exclusivos para los *guays* del curso– y en un par de excursiones. Cuando llegamos al final de curso, ella me dijo que dejaba el colegio, se marchaba de Barcelona y yo sentí una pena profunda, intercambiamos direcciones –postales, ya que por entonces no había internet– y nos despedimos, aunque durante los siguientes dos años conseguimos mantenernos en contacto por carta, explicándonos unas vidas que tomaron derroteros muy distintos, yo en la universidad y ella trabajando.

Escena 2. Cruzando fronteras. Nuestro primer viaje juntos fue a Galicia donde, de paso, visita-

mos a la familia de María. No salíamos juntos y nuestra presencia dejó allí un cierto desconcierto. Después, durante años, recorrimos el este de Europa en nuestro pequeño Fiat 600, desde Barcelona hasta Sebastopol y vuelta, pasando por Eslovenia, Croacia, Serbia, Hungría, Ucrania y Rumanía, el país que más nos impactó y al que año tras año volvíamos para visitar a la gente que íbamos conociendo durante nuestras vacaciones. Al final, Bucovina, la región más bella del país, vio cómo levantábamos una casa donde retirarnos cada verano a descansar, pasear por la montaña, visitar los monasterios bizantinos y pasar las tardes con los amigos, alrededor de la mesa, hablando de cosas sencillas frente a vasitos de café y țuică, el licor local.

Escena 3. Las Vegas (EEUU). La limusina llegó a buscarnos puntual al hotel Caesar, nos paseó por The Strip y nos llevó hasta la *Little White Chapel* donde el reverendo Ron Porras nos esperaba ante el altar. Jordi, nuestro único testigo, tomó asiento y dio comienzo la ceremonia, combinando inglés y español. En España, frente a la pantalla de ordenador, con una bandeja de canapés y el cava a punto, nuestras familias asistían también a través de internet. En 7 minutos nos dimos el “Sí, quiero”, disfrutamos de un banquete en Hooter’s y, un par de días después, nos fuimos los tres a México a celebrarlo a lo grande.

Escena 4. Clínica Dexeus (Barcelona). “*Se ven tres saquitos*”, dijo la doctora mientras hacía una ecografía a María. Tres saquitos eran, efectivamente, tres personas: Matilda, Claudio y Sofía. Enseguida escuchamos los corazones latiendo y nos emocionamos profundamente. Nuestra vida cambió –¡qué duda cabe!– para muy bien. Tener trillizos no es tan difícil, sólo hace falta amor, paciencia, una rutina clara y disciplina. Nuestro loft en Barcelona, tan moderno como poco funcional para una familia repentinamente extensa, dejó de serlo, convirtiéndose en un piso con dos nuevas habitaciones gracias a la generosidad de nues-

tros vecinos –buena gente–, que nos cedieron una zona común para ampliarlo. Así nos apañamos por un tiempo, hasta que vivir en una ciudad tan *cool* se convirtió en una odisea.

Escena 5. Calle Ion Chiulamila, 19 (Bucarest). Encontramos trabajo en Rumanía gracias a una conversación fortuita que dio un vuelco a nuestras vidas. Cargamos el coche hasta la bandera, metimos a los niños y cruzamos Europa par aterrizar unos días después en Bucarest. Los principios fueron difíciles: una nueva ciudad, un nuevo trabajo –para ambos–, un idioma nuevo y nuevas costumbres, pero aquí encontramos un hogar, una apasionante ciudad por descubrir, una cultura interesante, mucha buena gente y, sobre todo, aquí tuvimos a nuestro cuarto hijo, Pablo.

Nací y viví en Barcelona toda mi vida. Sólo la dejé durante períodos muy concretos, temporalmente limitados, casi sin tiempo para añorar el día a día. Allí tengo a mis padres, a mis hermanos y a mis amigos –especialmente, los del colegio– que ayudaban a convertir mis horas en una muy feliz rutina. Dejé en Barcelona muchos recuerdos, momentos buenos y malos que eran profundamente míos, me fui con miedo a los cambios pues pensaba que, al regresar, todo seguiría igual o no.

Ahora sólo puedo decir que, a pesar de todo, ha merecido la pena.

JOVES PER ALS ALTRES

24 hores a Roquetas de Mar

XAVI CASANOVAS COMBALÍA (P. 2001)

Un jove “moreno”, com en diuen aquí dels negres, truca a la porta a les 22.30 h. El padre Jesús, amb ganes ja als seus més de 70 anys d’anar a dormir després de sopar, li obre la porta. Sembla que ha estat detingut les darreres 12 hores per la policia de Roquetas. La raó, un blanc havia patit un robatori amb agressió per una persona de color amb una samarreta vermella. Ell vestia avui la samarreta de la selecció de Portugal (també podria haver estat la d’Espanya; molts negres aquí van amb samarretes de futbol, igual que a l’Àfrica). Això havia passat a les 9 del matí, i ha passat més de nou hores detingut sense saber exactament el perquè. Ell assegura que estava dormint a l’hora dels fets, i molt probablement sigui així. Per més inri, el jove “moreno” es diu Innocent de nom.

En Jesús, missioner a l’Àfrica durant 30 anys, gestiona un centre d’acollida on es fan cursos d’alfabetització i informàtica per als immigrants que treballen als hivernacles de la zona. És habitual que cada dia algun dels alumnes s’acosti a casa seva, l’altre dia un que no podia pagar la bombona de butà i temia que el fessin fora del pis on vivia amb 9 persones més.

Tot això passa al barri de las 200 *viviendas*. Un barri on la gran majoria dels habitants són immigrants subsaharians, però on també pots trobar marroquins i romanesos. Els blancs, els pots comptar amb els dits de la mà. Pels carrers els negres et paren i et saluden. Els fa il·lusió veure’t.

ANTICS ALUMNES QUE HAN PARTICIPAT AL CAMP DE TREBALL D’ALMERIA ELS DARRERS ANYS:

Lucía Mendoza (p. 2010)
Wayra Ficapal (p. 2009)
Alicia de Jesús (p. 2009)
Diego Losada (p. 2008)
Pablo Bernal (p. 2008)
Victor Jordà (p. 2008)
Marta Arredonda (p. 2008)
Nina Sentís (p. 2008)
Clara Abelló (p. 2008)
Gonzalo Baños (p. 2008)
Jordi Llop (p. 2001)
Carles Marcet sj (p. 1976)
Elena de Riba (p.1997)

Almería Acoge hi treballa tirant endavant el projecte “Soñando nuestro barrio”. Van començar fa dos anys, però la crisi ha fet que, més que millorar, la realitat del barri empitjori. En acabar la festa final dels campaments que han organitzat aquest any, vam acompanyar a casa un nen que es va obrir el llavi fent el burro i li feia por que la mare el renyés. Pels carrers per on anàvem, a les vuit del vespre i amb una claror total, els nens juguen al mateix carrer i a la mateixa hora que prostitutes romaneses s’ofereixen a marroquins. La situació s’ha complicat al barri. Les associacions d’aquí denuncien que, quan truquen a la policia, aquesta no apareix i que les ambulàncies no vénen quan se les crida.

Quan arribem a casa ens trobem el Juan i l’Ana, un matrimoni d’Almeria. La seva fe, viscuda de força radical, els ha portat a comprometre’s amb la realitat dels immigrants a la seva província. Ell treballa a Cajamar i ella és funcionaria de l’agència tributària, però aprofiten

les hores del migdia que els donen de descans a la feina per repartir menjar als pisos on viuen immigrants amics. El seu fill de 12 anys acompanya la mare a fer classes d’alfabetització i ensenya a negres que li doblen la edat a parlar en castellà. Sembla que a l’escola de l’Opus li van suspendre la religió aquest any. Els havien preguntat “¿que es la *caridad*?” El pare, emprenyat, va trucar a l’escola: “La teoria potser la suspendrà, però li asseguro que a aquest noi no li poden suspendre la pràctica”.

Aquestes són algunes de les anècdotes viscudes en 24 hores a Roquetas de Mar, on ens ha agradat de passar-hi els últims estius organitzant colònies per als nens i col·laborant amb la gent d’allà. Hi ha moltes realitats que es coneixen poc o molt poc al nostre país. D’alguna manera, ens sentim amb el deure de fer conèixer la realitat d’una terra que ens ha acollit cada cop que l’hem trepitjat. Una terra de gent senzilla i humil, plena de contrastos.

JOVES PER ALS ALTRES

Colònies

per a minusvàlids a Hostalric 2011

LLUÍS CODORNIU TORGUET (P. 2002)

Aquest estiu, un grup d'uns 20 voluntaris, entre els quals hi ha alguns antics alumnes de l'escola, hem tingut l'oportunitat de participar d'unes colònies "especials" a Hostalric. Per a alguns han estat especials perquè era la primera vegada que participàvem en uns campaments per a persones amb algun tipus de discapacitat -la majoria amb paràlisi cerebral-, i per a d'altres perquè aquestes colònies representen la continuïtat d'una tasca en què porten molts anys implicats. Aquest és el cas de la família León, que ens va acollir entre el 30 de juliol i el 7 d'agost als Campaments per a Minusvàlids les Moreres (CAMM), una infraestructura muntada fa més de 15 anys als terrenys de casa seva, amb la finalitat d'allotjar aquests campaments de manera periòdica.

La novetat d'aquest any és que la Fraternitat Festiva de Persones amb Discapacitat que impulsava el pare París, i que segueix activa en la seva tasca, ha donat suport econòmic a les nostres colònies. Això ha estat degut princi-

palment a la voluntat de suplir el buit deixat per Frater Barcelona i Frater Vallès, que fa uns quants anys que no compten amb la infraestructura adequada per muntar unes colònies d'aquestes característiques, i s'ha procurat fer un lloc a aquells minusvàlids que s'havien quedat sense colònies d'estiu. Així doncs, la síntesi d'aquests dos fets, junt amb la col·laboració dels voluntaris, ha permès que finalment 15 minusvàlids procedents de diferents residències de Catalunya (Amilcar i Llar Joan Tries de Barcelona i Llar la Gavina d'Alella), així com d'altres que s'hi han apuntat a nivell individual, hagin pogut gaudir d'aquestes colònies tan especials un any més.

Han estat uns dies de convivència molt intensos, tant per als monitors com per als minusvàlids, en què hem pogut gaudir de la natura i dels bons moments plegats: les passejades pel camp, els jocs amb flotadors a la piscina, l'esport, els tallers, les estones de pregària, els àpats i les sobretauls... Una molt bona manera de trencar la rutina, conèixer gent nova amb necessitats diferents de les nostres i aprofundir en una realitat que abans ens podia semblar llunyana.

Com a monitor, durant uns dies et converteixes en els braços i les cames d'aquestes persones. Quelcom que a priori podria semblar complicat, a mida que vas coneixent la particular manera de fer de cadascú, acaba essent molt més senzill. Malgrat els obstacles que la paràlisi posa en el seu camí diari, la seva actitud reflecteix una sòlida fortalesa per seguir endavant, un gran sentit de l'humor per encarar la vida i una enorme paciència davant les limitacions amb què es troben a cada moment. Al capdavant, és un intercanvi continu en què s'ha d'estar predisposat a donar, però també a rebre, i mitjançant el qual tots podem aprendre de les qualitats dels altres.

Per tot això, penso que aquesta és una vivència única i animaria a participar-hi totes aquelles persones que vulguin fer quelcom d'"especial". En definitiva, una experiència profundament colpidora que no deixa ningú indiferent. Esperem, doncs, que entre tots puguem seguir tirant endavant aquestes colònies per molts anys més.

PER SOLICITAR INFORMACIÓ

E-mail: fundacioparis_udaeta@yahoo.es

Fundació

Josep Maria París-José Udaeta

FRATERNITAT FESTIVA

JOVES PER ALS ALTRES

L'Associació EnxarTxad

JOAN GÓMEZ (P. 2001) I NÚRIA VILLALONGA Professora de Jesuïtes Sarrià

Tots els qui rebeu aquest missatge sou o heu estat en algun moment col·laboradors de l'Associació EnxarTxad. Gràcies a tots vosaltres els petits projectes en els que treballem per donar suport a l'escola Lycée Collège Saint Charles Lwanga (LCCL) es van fent realitat. Així doncs el primer que us volem dir és gràcies!

L'estiu 2010 vam poder portar el kit d'internet per satèl·lit, que va ser instal·lat pels propis txadians a l'escola. Ara mateix molts alumnes tenen la possibilitat d'accedir a internet, una porta oberta al món. Des de l'Associació també ens estem fent càrrec del manteniment de la connexió, ja que pensem que internet pot ser una eina fonamental per enriquir l'educació dels joves txadians.

Un altre dels projectes que s'han dut a terme recentment és la remodelació de la infermeria de l'escola LCCL. Per altra banda, hem col·laborat a omplir de llibres la biblioteca de Kyabé, on treballa

el jesuïta Manolo Fortuny, amb qui 4 joves de l'associació van compartir la seva experiència d'estiu l'any 2010.

Donada la nostra prioritat per l'educació, hem engegat un dels projectes que més ens engresca. Es tracta de les beques per estudiants del LCCL que vulguin continuar els seus estudis universitaris a l'Àfrica i que després es comprometin a treballar al Txad. La nostra idea és ajudar aquests joves perquè puguin completar els seus estudis. El projecte es diu "Llavors de Txad" i pretén formar persones que puguin treballar pel desenvolupament del seu país.

Aquest estiu un membre de l'Associació, el Josep Maria Cruz, ha fet l'opció d'anar cap a Sarh per quedar-s'hi durant 2 anys. Durant aquest temps estarà treballant a l'escola i farà d'enllaç entre el Txad i l'Associació, veient les necessitats prioritàries i l'estat dels nostres projectes.

Així doncs, encara queden moltes coses per fer. Sou imprescindibles per fer que tots aquests projectes segueixin vius i tirin endavant. El nostre vincle amb el Txad segueix fent-se fort gràcies a la vostra sensibilitat i col·laboració.

SI VOLEU MÉS INFORMACIÓ:
www.enxartxad.org (en vies de modificació)
enxartxad@gmail.com

PREN NOTA DELS PRÒXIMS ACTES QUE CELEBRARÀ L'ASSOCIACIÓ

T'HI ESPEREM!

www.anticssantignasi.com

Sant Ignasi i les dones de Barcelona

IGNASI VILA DESPUJOL, S.J. (P. 1951)

Inyigo, que és com es deia Ignasi el temps que va viure a Barcelona, va tractar amb homes i dones catalanes, però les dones van tenir a la seva vida barcelonina una influència més gran. De les tres etapes de la seva estada a la Ciutat Comtal en sobresurten algunes.

Escultura dedicada a Sant Ignasi a l'església de Santa Maria del Mar a Barcelona.

Febrer-març 1523. Inyigo ve per embarcar-se cap a Roma. S'ha aturat onze mesos a Manresa en el seu viatge de Loiola a Terra Santa, i allà s'ha trobat les dones que l'introduiran a Barcelona. Una d'elles, Agnès Pascual, també tenia casa a Barcelona, i li ofereix una habitació per viure-hi, en el carrer de Febrés (actual-

ment carrer Sant Ignasi), cantonada amb Cotoners. Quan es va obrir el carrer Princesa, el 1857, es va enderrocar la casa. (El carrer Sant Ignasi és el primer del carrer Princesa, a l'esquerra, paral·lel a Via Laietana.) Agnès va ser una mare per a Inyigo. La segona és Isabel Ferrer, però pel nom del seu marit la coneixem com a Isabel Roser (o Rosés). Aquesta vivia a la plaça Sant Just, enfront de l'església del mateix nom (l'actual casa Moxó): un dia, anant a missa, va veure Inyigo assegut amb els nens als graons del presbiteri, i va sentir una veu interna que li deia: "Crida'l, crida'l". Va parlar amb el seu marit i el van invitar a dinar. El van obligar a canviar de vaixell per anar a Roma i això li va salvar la vida, perquè aquell en què pensava embarcar-se es va enfonsar. La tercera, Elionor Ferrer o Zapila (el seu marit era Bernat de Zapila), vivia al carrer Ample, que en aquell moment era el més noble de la ciutat: hi vivia la noblesa i hi residien els reis quan passaven per Barcelona. Inyigo, demanant almoina, va trucar a casa de "la Cepilla", com deia Ignasi, i aquesta, veient-lo jove i fort, li va retreure que no treballés. Inyigo va acceptar humilment la

reprimenda i li va confessar que era un perdut i un pecador, i que ella tenia tota la raó. Això la va commoure, i en endavant va ser una gran devota seva ella i tota la família. Hi havia també una religiosa jerònima, sor Antònia Estrada, tornera del convent que hi havia a la plaça Pedró, on s'uneixen els carrers del Carme i Hospital (actualment el monestir de Sant Maties és a Bellesguard, per damunt de la Bonanova). En agraïment per l'almoina que en rebia, Inyigo li va portar de Terra Santa un cofret amb unes relíquies i un escrit del sant, que es van conservar fins al 1909. Amb la Setmana Tràgica va desaparèixer.

Inyigo, a la tornada de Terra Santa, va viure a Barcelona **dos anys, de la quaresma de 1524 fins al març de 1526**. Volia quedar-se a Terra Santa, però els franciscans no li ho van permetre a causa de la difícil situació entre cristians i turcs. Va venir a estudiar gramàtica llatina. Va tornar a viure a casa d'Agnès, i la Isabel Roser li va pagar els estudis amb Maestre Ardévol, que ensenyava al carrer Bòria (on hi ha ara la plaça de l'Àngel i Via Laietana). La neta d'Elionor Zapila, Anna Gualbes de Rocabertí, tenia 10 anys i estava present quan Inyigo va demanar almoina a la seva àvia, i anys després li deia a la seva filla: "Mira, ma filla, que et fas a saber que, si haguessis vist anar, com jo, lo Pare Ignasi per Barcelona, et fores també feta devota d'ell... i quan responia a les paraules que li deien, eren tan eficaces, que es ficaven en lo cor de les persones". I quan passava el sant, el mirava, "perquè s'edificava de veure aquell rostre tan honest i honrat, i lo cos tan penitent, i descalç dels peus, so és, sense soles". Altres dones importants de la ciutat

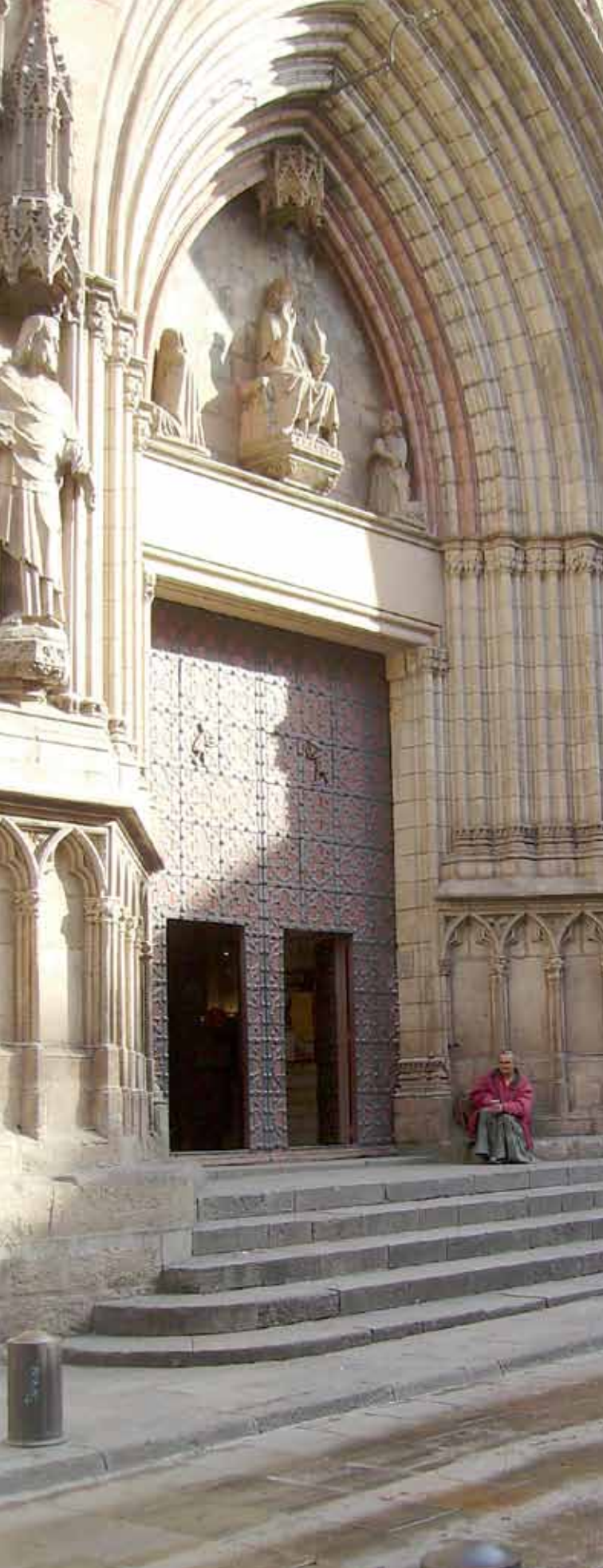

Façana de l'actual casa Moxó on va viure Sant Ignasi.

L'església dels sants Just i Pastor situada al Barri Gòtic de Barcelona.

ajudaven a Ignasi: Anna Desplà i de Corbera (o Anna Gralla, esposa del Mestre Racional de Catalunya Miquel Joan de Gralla, que vivia al carrer Portaferriça). El seu fill Francesc, ja morts els pares, escrivia a Ignasi (general de la Companyia) el 1555: "Bien sé que debiera yo haberle escrito, siquiera porque la memoria que V.P. tuvo de mis padres, la tuviera de mí". També les dues cosines Requesens: Estefania, filla del comte de Palamós, casada amb Juan de Zúñiga i Avellaneda i mare de Luis de Requesens, que va lluitar a la batalla de Lepant; i Isabel, filla de Dimes, casada amb Joan de Boixadors, senyor de Savallà. Totes aquestes, més Isabel de Josa (Isabel d'Orrit, muller de Guillem de Josa) i Aldonza Terrer (Aldonza de Cardona, esposa d'Alfons de Cardona) ajudaven Inyigo amb almoines. Aquest demanava a les seves cases, i també ho feia a Santa Maria del Mar, la seva parròquia. Després ho repartia entre els pobres. El fill d'Agnès Pascual deia que "la porta falsa de nostra casa pareixia porta d'església o d'Hospital, doncs sempre hi havia pobres en ella".

Façana de l'església de Santa Maria del Mar a Barcelona.

A més d'aquestes famílies nobles, Inyigo es va relacionar amb tres convents de monges amb el desig de contribuir a la seva reforma: les conegudes jerònimes, les benetes del monestir de Santa Clara (a prop de la porta de Sant Daniel, en terrenys que actualment formen part del Parc de la Ciutadella; el monestir és el de Sant Benet, a pocs quilòmetres del de Montserrat) i les dominiques del monestir dels Àngels Vells (era situat als afores de les muralles de la ciutat, a prop de la porta de Sant Daniel; poc després passaren al convent dels Àngels Nous, al final del carrer Bonsuccés, enfront de l'actual Macba). Una religiosa del monestir de Santa Clara, Teresa Rajadell, va iniciar un acompanyament espiritual i epistolar amb sant Ignasi, en què aquest es va distingir com a mestre de l'esperit.

Tercera i última estada i més. Som als últims mesos de l'any 1527. Inyigo, veient que els estudis a Alcalà i Salamanca no reeixien i les limitacions que els inquisidors li posaven per parlar de Déu, va decidir anar a estudiar a París. Anà a Barcelona a preparar el viatge, i s'hi va estar uns mesos, fins després de Nadal. Arribà a París el 2 de febrer de 1528, “solo y a pie”. Tenia trenta-set anys. Totes les dones que l'havien ajudat fins ara, l'ajudaren econòmicament en els seus estudis, i Isabel Roser va ser l'encarregada de reunir els diners i enviar-los-hi. Algunes li van dir que comptés amb elles en moments

de dificultat. Ho va fer, malgrat que també es va espavilar per Flandes i Anglaterra cercant ajuda dels mercaders espanyols. Les cartes d'Inyigo que arribaven a Barcelona se les passaven totes elles de mà en mà. Ja no va tornar mai més a Barcelona, i les cartes comunicaven el seu total agraïment i la seva confiança que Déu els retornaria tot el que ell no podia tornar. L'ambient femení de Barcelona canvià a París, on trobà els companys fundadors de la Companyia de Jesús. Però Barcelona restà com a model. A l'ardiaca Jaume Cassador, que després va ser bisbe de Barcelona, que també l'ajudava, li deia l'any 1536: “me parece y no dudo que más cargo y deuda tengo a esa población de Barcelona que a ningún otro pueblo de esta vida”.

Va passar el temps, i des d'aquí el van ajudar pràcticament fins a la fundació de la Companyia (1540). Isabel de Josa va quedar viuda el 1539, i Isabel Roser el 1541. Aquesta última va escriure a Ignasi perquè volia anar a Roma a posar-se sota la seva obediència. Ignasi començà a tremolar. A l'agost de 1543 van aparèixer a Roma Isabel Roser, Isabel de Josa i Francisca Cruylles, donzella de la Roser, amb desig d'entrar a la Companyia, fundant la branca femenina com tenien tots els ordes antics. Molt discretament, Isabel de Josa es retirà (parlava llatí, era filòsofa escotista, i a Roma participà en unes trobades filosòfiques amb alguns cardenals), i es va afegir una italiana, Lucrecia de Bradine (Biàdene). Isabel va recórrer al Papa Pau III, i el dia de Nadal de 1545 totes tres van fer la professió a la Companyia de Jesús en mans d'Ignasi. A partir d'aquí començaren els problemes. Isabel, amb el suport del seu nebot Francisco Ferrer, que vingué de Barcelona, va dir que la Companyia s'aprofitava dels seus béns, dient el que havia donat. Llavors Ignasi va comptar tot el que la Companyia havia gastat per ella, i va resultar que la quantitat era molt més gran. Ignasi va

Placa a l'església de Santa Maria del Mar, en què es recorda el lloc on Sant Ignasi demanava almoïna.

obtenir del Papa permís per rescindir els vots, i el compromís de no acceptar mai més una branca femenina, perquè limitava la missió, i deia Ignasi que la Companyia “siempre debe estar quasi con un pie alzado para discurrir de unas partes a otras”. Aquí es va acabar tot. Isabel i Francisca tornaren a Barcelona després de parlar personalment amb Ignasi. Francisca va viure a l'Hospital (l'actual Biblioteca de Catalunya, al carrer Hospital) i Isabel entrà a les franciscanes del convent de Jerusalem (que era al carrer Jerusalem, darrere de l'actual mercat de la Boqueria). Arribà a Barcelona molt empipada i foren moments difícils per a tots, perquè hi havia gent que pensava que la culpa era d'Ignasi i Isabel tenia prestigi a Barcelona. Finalment ella es penedí. Escriví fins a la seva mort tres cartes a Ignasi, dient-li com totes pregaven per la Companyia i llegien les cartes de Francesc Xavier que arribaven de l'Índia.

Senat d'Expresidents

JOSÉ MANUEL CASASNOVAS ROLDÓS (P. 1970)
President de l'Associació

Como cada año tuvo lugar, en esta ocasión el día 17 de noviembre, la reunión anual del Senat d'Expresidents. Es un órgano formado por aquellas personas que han sido presidentes de la Asociación, además del consiliario P. Roigé y el presidente actual. La reunión se celebró en las instalaciones del Real Club de Tennis Barcelona, del que Joan Maria Tintoré ha sido Presidente y que nos invitó a una magnífica comida, agradecida por todos los presentes.

El encuentro sirvió para que el Presidente de la Asociación expusiese las actividades que se habían llevado a cabo durante los doce meses anteriores. Destacó las reuniones del *Consell de Delegats*, celebrado en febrero con masiva asistencia de los delegados de curso; el Día del Antiguo Alumno y las promociones que celebraron su aniversario, especialmente la “festa jove” dedicada a los jóvenes que salieron del Colegio hace 5 años, y la alegría que tienen al reencontrarse en los pasillos escolares.

Recordó también los apoyos económicos que hace la Asociación: Fundació Carles Blanch de Badalona, Fundació Enxartxad, Fundació La Vinya de Bellvitge, Fe y Alegría de Sudamérica, y Fundació Sant Ignasi. Compartimos ideas de futuros proyectos, y algún ex presidente comentó que sería interesante aprovechar las reuniones internacionales de las Asociaciones para fomentar el intercambio de iniciativas entre los antiguos alumnos de los colegios de jesuitas.

Fue una reunión agradable y efectiva, en la que la experiencia y buenos consejos de los ex presidentes nos ayudan en la resolución y mejora de las tareas de la Asociación. Los asistentes fueron Andrés Espinós Tayà (P. 1937), Joan M. Tintoré Turull (P. 1945), Juan José Arbolí Desvalls (P. 1946), Juan Alberto Valls Jové (P. 1948), Pere Grau i Verdaguer (P. 1954), Fernando Coll Monegal (P. 1954), José Manuel Basáñez Villaluenga (P. 1959) –ausente en la fotografía–, y Josep D. Guàrdia i Canela (P. 1961), además de nuestro Consiliario P. Antoni Roigé SJ, y el arriba firmante. Ricardo Santomá (P. 1962), habitual de estas reuniones, excusó su asistencia este año.

Todas las soluciones para tu correspondencia empresarial

Desde Unipost, el mayor operador postal privado del país, **te ofrecemos todas las soluciones y servicios:**

- Cartas
- Envíos publicitarios
- UniBurofax
- Unicontrol - envío de certificados
- Revistas y publicaciones periódicas
- Unidata - alquiler de bases de datos
- Servicio de manipulados
- Gestión de devoluciones

Infórmate sin compromiso en el
902 902 242 o en **www.unipost.es**
y haremos un plan a tu medida.

El correo
que comunica

Sortides Especials en grup

LISBOA

LA CIUTAT ILLUMINADA

Estada de
4 dies - 3 nits

des de
495€

DUBAI

LA CIUTAT DAURADA

Estada de
5 dies - 4 nits

des de
910€

FLANDES

PERQUÈ DESCOBRIR
EL TEMPS ÉS UN ART

Estada de
4 dies - 3 nits

des de
499€

INDIA

ENCLAVAMENT
ESPIRITUAL

Circuit de
8 dies - 6 nits

des de
1.299€

AMSTERDAM

LA VENÈCIA DEL NORD

Estada de
4 dies - 3 nits

des de
540€

TAILÀNDIA

TRIANGLE D'OR

Circuit de
8 dies - 6 nits

des de
1.520€

IRLANDA

L'ILLA MARAGDA

Circuit de
5 dies - 4 nits

des de
715€

MÈXIC

LA MÀGIA DE LES
CULTURES ANCESTRALS

Circuit de
8 dies - 7 nits

des de
1.575€

RACC Travel

☎ 902 307 307 🌐 RACCTravel.com

RACC

Preus basats en ocupació doble per sortides al gener, febrer i març. Consulti les condicions de l'oferta, les condicions de cancel·lació, així com el preu de l'assegurança. Places limitades. Els preus poden patir variacions en funció de la pujada de combustible i de les taxes aeroportuàries (calculades al juliol 2011). Organització tècnica: RACC TRAVEL, S.L. GCMO-275